

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

40

שבת פרשת ראה, א' אלול תשע"ט 31.9.2019

שלום קהילה יקרה.
לקראת חודש אלול וסיום השנה
בחרנו לעסוק בנושא החסד.
במסגרת נושא זה ירון הרב ורדי
במדורו "נקודה למחשבה" בצדק
וצדקה ובקשר ביניהם. חיים
רואש, מנהל הגמ"ח וחבר ועדת
צדקה, יציג בפנינו יוזמה חדשה לעשיית חסד בתוך היישוב.
לביאה כהן, חברת ועדת ערבות הדדית, תספר על פעילות
הוועדה ואתגריה להמשך. נעמה דיאמנט, רכזת הקהילה,
תכתוב על חסד בתוך הקהילה. כנה שכטר במדור
"יהיו מזונותיך רפואותיך" על חסד מזווית קצת אחרת.
ואסנת ניר, במדור "בין השורות", תחלוק את לבטיה
על חסד בבית ובחץ.
כל זאת ועוד במדורינו
הקבועים:

דוד קרנץ יזכר במדורו
"הקיבוצניק" בילדות
בקייצים בראש צורים.
שי קרמר, במדור "חזון
לראש צורים", ישתף
כיצד בחזונו ראש צורים
תתקיים על בסיס ארץ
ישראל, תורת ישראל
ועם ישראל. שירה סעדה
תתעמק במדור "קולה
של אמא" ביתרונותיו
של המוצץ, ובמדור "חוק
הדתיים השלובים" נכיר
את משפחת רבינוביץ.
לסיכומו של קיץ מלא
בטיולים, העיתון שלנו
יעסוק גם בנושא טבע
וטיולים: נעם שפירא
ייקח אותנו לפרק נוסף
בסיפור המסע של

תרגיל בהישארות הנפש לבדה

הדס שחם זוננפלד

עקשו חשוב

לשאת את כל שהוא שלי ורוצה להשאיר
ואפלו אנחנו קרובים לרוח שאפשר לפל לתוכו,
לעבות את עצמי - להחזיק את עצמי כשתיים או שלש בנות אדם
אנחנו זוקפות מבט כפול ומשלש אל הרגע ויודעות לנחם,
ללשף אדוות קטנות שבי, אדוות בוכיות
שפקוחות אל הפרימה
ועל פן הן על סף השברון.
אפלו החמצה עצמה נאספת אל בין כפות ידי
רפה כפלומה, אפרוחית
ופוערת עיניים, עוד רגע קט אחוזת אשמה
אני יוצקת את עצמי אל תוך שויון נפש בצלילה שקופה
אהיה הבוגרת מבינינו
כדי שלא יהיה צורך להתנצל

"שפירא והאתונות". ורד קייפי, במדור "הבט סביב",
תביא את מאמרו של קליל אדר בשבחי האורנים. יהושע
כרמל, תושב חדש ביישוב, יספר על העסק שלו לטיולי
גיפים במדור "עסק מקומי", וחנניה רותם, במדור "מחשב
מסלול מחדש", ידריך אותנו במסלול מהר הזיתים לעיר
דוד.

השבוע נפרדנו מיהודה נוימן ז"ל, ממקימי עין צורים.
נעמה דיטור תביא לזכרו דברים מתוך ספרו של הרב
ריסקין, "ציוני דרך".

לקראת סיום השנה ופתיחת שנת הלימודים החדשה,
נברך את כל ילדי ראש צורים העולים לבית הספר היסודי
והתיכון. כמו כן, נשמע לראשונה את דבר הקומונרית
החדשה - שיראל יוניאן, ובדבר רכזת הנוער תסכם הדס
כריסי את אירועי הקיץ
שעבר.

נאחל חזרה מוצלחת
ללימודים והתחלה ברגל
ימין לכל תושבי ראש
צורים.

נשמח לשמוע הערות,
יוזמות ורעיונות בפורום
או בכתובת המייל:

yarchon@r-tzurim.co.il
קריאה מהנה וסוף חופש
נעים לכולם!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, נעמה
דיטור, טל נוימן, דוד
קרנץ, מימי תירוש, ידידה
עם שלם, חנניה רותם,
יהודה גייסון, ברק שבות,
ליטל רון, כנה שכטר
(עימוד וגרפיקה), יעקב
דרורי-נבאום (עריכת
לשון) ואסנת ניר.

צדק וצדקה | הרב מרדכי ורדי

מסכת בבא בתרא היא מסכת של דיני שכנים, ובבביתא נאמר: תנו רבנן קופה של צדקה נגבית בשניים ומתחלקת בשלושה. נגבית בשניים - שאין עושים שררה על הציבור פחות משניים, ומתחלקת בשלושה - כדיני ממונות". אם כן במשפט העברי גבאי צדקה הם סמכות בעלת כוח כפייה. והם גם נחשבים בית דין. חלוקת כספי הצדקה נחשבת כהליך משפטי. המעמד הזה עושה את קופת הצדקה לגוף הכרחי לקהילה יהודית תקינה. היום המדינה היא במובנים רבים גבאית צדקה, אבל זה לא פוטר כל קהילה וקהילה לתחזק מערכת קבועה של מנגנון צדקה. מכיוון שקהילת ראש צורים גדלה עם השנים נדרש מנגנון קבוע. עם התקרבות הימים הנוראים זה הזמן למסד תרומה קבועה איש כפי כוחו.

אחד מהסימנים של אלול הוא ראשי תיבות אני לדודי ודודי לי. הפרשנות הפשוטה היא של יחסי קרבה בין האדם לקב"ה. התבוננות בתורה ובהלכה מלמדים שהקרבה הזו צריכה לבוא לידי מימוש ביחסים בין אדם לחברו. נוכחות אלוקית בעולם אמורה להשתקף ביחסים בין בני אדם. אברהם אומר את זה במובן השלילי - "רק אין יראת אלוהים במקום הזה והרגוני על דבר אשתי". חברה מאמינה היא חברה שבה אנשים רואים אחד את השני. רואים את הצרכים ומתגייסים. בעיקר בתמיכה במוחלשים, לתת להם לעמוד על הרגליים, להשתקם ולהמשיך הלאה בכוחות עצמם. במובן זה העברית נוקבת מאוד. החיבור של השורש צדק וצדקה מלמד שעל פי השקפת השפה שלנו, בלי צדקה אין צדק.

בשמחות

ברוכים השבים:

- ברוכים השבים משפחת ליפשיץ, התגעגענו.

ברוכים הבאים:

- לאבי ודנה גולדברג שהגיעו אלינו משפר שבגליל.

ברכות בעבודה:

- ברכות ליובל ויסמן עם כניסתו לתפקיד הרבש"ץ, ברכות לליאור שכטר עם כניסתו לתפקיד סגן הרבש"ץ, ותורה לשלמה ויסמן על ארבעים שנה בתפקיד הרבש"ץ. שנדע רק ימים שקטים.

- ברכות ליפעת פרנקבורג על הקידום והדרגה.

- ברכות לליטל רון עם קבלת ההסמכה להגשת בגרויות לחמש יחידות מתמטיקה.

- ברכות למיכל קרנץ עם קבלת המומחיות בפסיכולוגיה קלינית.

- ברכות להלל שנדור על סיום קורס קצינים.

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- מזל טוב ללאה בריימן להולדת הנכד הראל, בן לארוז ושירה, ולהולדת הנכדה איילה, בת לאלון וטל.
- מזל טוב לעדינה ואבי הרשברג להולדת הנכד יהונתן, בן לנפתלי יהודה ואורה הרשברג.

מזל טוב לרגל בר/בת המצווה:

- מזל טוב לבת המצווה תמר אמסילי ולהורים שירה ואורן.
- מזל טוב לבר המצווה יפתח הכהן ולהורים שירה ואליאב.

מזל טוב לרגל הנישואין:

- לנעמה יסלזון לרגל נישואיה לבחיר ליבה אוראל פרץ.

- מזל טוב לרון דיטור עם הגיעו לגיל 70.

בהצלחה למתגייסים ולמתגייסות:

- נעם מילוא, ענבר שנדור, ישי סקמסקי ורועי קרמר.

בהצלחה למשתחררים ולמשתחררות:

- ברכות לנווה קייפי על שחרורו מצה"ל.
- ברכות לפנינה איילון, רוני סבו, תמר יסלזון, צורי רענן, צופיה שפירא ונעה ארבל על סיום שנתיים בשירות לאומי.

ברכות לעולים לכיתה ט,

שמתחילים מסגרות חדשות.
מאחלים לכם שנת לימודים
מוצלחת והתאקלמות מהירה:

בנות:

אביה ג'ייסון - אולפנת אבן שמואל.
תאיר פיינגאלד - אולפנת ערד.
סביון מור - אולפנת ערד.
רעות שינדלר - אולפנת הללי בגבעת
ווינגטון.
הדס פרנקנבורג - אולפנת נווה חנה.
צאלה לוי - אולפנת נווה חנה.
רוני פרלמוטר - אולפנת אוריה.
מעייין רואש - אולפנת אוריה.
אורי דיטור - אולפנת אוריה.
טל לוי - אולפנת אוריה.
תמרה קניגסברג - אולפנת אוריה.
עדי קייפי - אולפנת אוריה.
ירדן סלע - אולפנת אוריה.
שחר סוסנוביץ - אולפנת אוריה.
תהל שטיינר - אולפנת אוריה.
אורי אהרונוף - אולפנת אוריה.
מעייין אמסילי - אולפנת אוריה.
שירה מילוא - אולפנת אוריה.
מאיה סקמסקי - אולפנת אוריה.
אדוה קרמר - אולפנת אוריה.

בנים:

צבי מאירסון - ישיבת תיכונית קרית ארבע.
רועי לוי - ישיבת נווה שמואל.
לביא רוזיאביץ - דרך אבות.
יהונתן קפלן - דרך אבות.
אלעד קפלן - דרך אבות.
אלדר שוימר - ישיבת נווה שמואל.
צורי רבינוביץ - ישיבת נווה שמואל.
אחיה שרעבי - ישיבת נווה שמואל.
אמרי ויסמן - ישיבת נעם צביה באילת, ישיבה ימית.
ישי שבות - אורות יהודה.
נעם עזרן - סוסיא.
רז ליפשיץ - חיספין.

ברכות לכל הילדים העולים לכיתה א:

שטאובר צורי - לבית הספר שירת חנן.
שינדלר אליה - לבית הספר שירת חנן.
שינדלר מטר - לבית ספר ראשית.
שכטר נטע - לבית הספר שירת חנן.
שרעבי צאלה - לבית הספר שירת חנן.
אריאל לביא - לבית הספר שירת חנן.
ברנשטיין זיו - לבית הספר שירת חנן.
ברנשטיין טל - לבית הספר שירת חנן.
דיטור רעות - לבית הספר שירת חנן.
ושדי ניצן - לבית ספר ראשית.
טבול אורי ציון - לבית הספר שירת חנן.
כהן זוהר - לבית ספר ראשית.
לחמי יאיר - לבית הספר שירת חנן.
מאך מיטב - לבית הספר שירת חנן.
מישור תאיר - לבית הספר שירת חנן.
שוורץ בעז - לבית הספר שירת חנן.
נוימן כרמי - לבית הספר שירת חנן.
ניר עודד - לבית הספר שירת חנן.
סורוקר נעמה - לבית הספר שירת חנן.
פוס טהר - לבית הספר שירת חנן.
פרנקנבורג דניאל - לבית ספר שירת חנן.
קפלן ענהאל - לבית הספר שירת חנן.
קרמר עומר - לבית הספר שירת חנן.
ראם נדב - לבית ספר שירת חנן.
רבס שי - לבית הספר שירת חנן.
רואש כפיר - לבית הספר ראשית.
רוזיאביץ רועי - לבית הספר ראשית.
רוזנצויג עדי - לבית הספר שירת חנן.
ריבלין זיו - לבית ספר שירת חנן.
איתם גסנבאור - לבית הספר שירת חנן.
איתמר לוי - לבית הספר שירת חנן.
בארי ברטמן - לבית ספר ראשית.
דניאל גולדברג - לבית הספר שירת חנן.

יהודה נוימן ז"ל מעין צורים, נפטר לפני כשבוע (כ' במנחם אב). יהודה היה ממקימי עין צורים כאן על ההר, לחם ונפל בשבי הירדני עם חבריו, וכששוחרר הקים את קיבוץ עין צורים בשפלה. עם הקמת ראש צורים, ליווה יהודה מטעם תנועת הקיבוץ הדתי את הקיבוץ הצעיר ואף הקפיד לשמור עימנו על קשר כל השנים. זכינו לפרסם בגיליון הקודם של עלי צורים את מכתבו של יהודה אלינו, לכבוד חגיגות היובל. אנו שולחים תנחומים למשפחתו ולכל בית עין צורים.

הקבוצות, כרו עתה את אוזניהם - "הרב שך שלח אלי הרבה מכתבים שהפצירו בי להישאר". ראש הישיבה הזדקף במלוא גובהו, הביט בחברי מלמעלה למטה, פשוטו כמשמעו, והרעים בקולו, אולי יותר לתלמידיו מאשר לחברי: "כשתעמוד לפני כיסא הכבוד, אחרי מאה ועשרים, כל המכתבים האלה של רבנו יעמדו לקטרג עליך". ליבי יצא אל יהודה. לא חשבתי שידידי נעים ההליכות ושפל הרוח יענה לדברים שהוטחו בו. אבל הוא ענה מיד, בהחלטיות, ושוב בעברית, "והקיבוץ שעזרתי לבנות, והנשק שיריתי בו במלחמות

שלחמתי בהן, וכל היהודים שלחמתי להגנתם - כולם יהיו הסנגורים שלי. וביום שאעמוד לפני כיסא הכבוד, הם ינצחו את הקטגורים". ראש הישיבה נסוג צעד אחד לאחור. הוא הבין שהוא הפסיד בסיבוב הראשון, וכנראה החליט שלא לצאת לסיבוב חדש. שוב דיבר בידיש, אך הפעם היה חיוך נסוך על פניו ועל קולו. "ביסט נאך דער זעלבע יודקה, דער זעלבע עילוי", נשאת אותו יודקה, אותו עילוי. אבל חברי סירב לתת לראש הישיבה מפלט. הוא ענה לו בעברית, "לא, ר' אלה, לא נשאתי אותו יודקה שהייתי בישיבה. השתנתי. ראיתי את התמורות שחלו בהיסטוריה. ראיתי מה הדור שלנו היה צריך. אני חושב שגם ראיתי מה ה' דורש ממני. הסתכלתי סביבי לאחר השואה. הבנתי שהתקופה שלנו דורשת להקים קיבוץ ולהילחם בשדה הקרב, להקים תשתית למדינת ישראל, המדינה היהודית הראשונה זה כמעט אלפיים שנה. לא נשאתי מה שהייתי, כי ההיסטוריה היהודית לא נשארה מה שהייתה. אתה נשאת אותו דבר. אתה לא השתנתי".

הלוויה החלה והדיון פסק, אך בי הוא הוסיף להדהד. לא יכולתי שלא לחשוב על המצווה הראשונה בתורה, "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֹדְשִׁים" (שמות יב, ב). הביטו בירח, עקבו אחר השתנותו, הללו את בורא הטבע שהוליד את הסהר הכסוף משמי האפלה השחורים, והבינו שה' הוא אלוהים של שינוי והתחדשות, שה' רוצה שגם אנו נשתנה כמו שהעתים משתנות, כמו שהצרכים משתנים, כמו שההיסטוריה משתנה. "בִּינו שְׁנוֹת דָּר וָדָר" (דברים לב, ז): הבינו את השינויים החלים בכל דור. ה' הוא אלוהי ההיסטוריה והתמורות: "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה" (שמות ג, יד). הוא המשינה את העתים והמחליף את הזמנים. "הישן יתחדש והחדש

לזכרו נביא קטע מספרו של הרב ריסקין, המתאר את אופיו הייחודי של יהודה ז"ל ואת הקשר המיוחד ביניהם. מתוך "ציוני דרך - זכרונות וסיפורים בדרך לציון" מאת הרב שלמה ריסקין:

ואז "קרה" עוד אחד מאותם סיפורים מיוחדים שחיזקו את רצוני להמתין דווקא לאפרת. עין צורים הפכה במהירות לביתנו השני, בית-אבא שלנו שבארץ ישראל.

בספסל של יהודה נוימן ושלי בביה"כ ישב חבר קיבוץ ששמו היה מבצרי אבל כולם קראו לו "מושבניק". אביו, שגר בכפר-חסידים שליד חיפה, נפטר, והצטרפתי למשלחת שיצאה מהקיבוץ ללוויה. מסע הלוויה יצא משיבת כנסת חזקיהו בכפר-חסידים, וכשהגענו לשם עוד נערכה בישיבה טהרת המת. בחוץ חיו לתחילת הלוויה שתי קבוצות מובחנות: הקיבוצניקים, במכנסיים קצרים, חולצות קצרות צבעוניות וסנדלים - ותלמידי הישיבה, בתלבושתם השחורה-לבנה. בין שתי הקבוצות כמו עמדה מחיצה בלתי נראית. ראש הישיבה, הרב אליהו ("ר' אֶלְהֵה") מישקובסקי, יצא אז ממבנה הישיבה, ומרום גרם המדרגות הבחין בחברי יהודה נוימן. הוא קרב אליו. "יוד'קה?" קרא אליו הרב, "יוד'קה עילוי?". פניו של יהודה הביישן והצנוע האדימו כשני, והוא השיב "כן, ר' אלה, כך קראו לי בישיבה של הרב שך בפתח תקווה, כשלמדנו שם יחד". עיניו של ראש הישיבה הצטמצמו לשני סדקים. "אז מה קרה לך?" שאל בידיש. "אני יודע שעזבת את הישיבה, אבל איך זה הרב שך נתן לך לעזוב? הרי היית יכול להיעשות בעצמך ראש ישיבה". יהודה ענה לו, שוב בעברית, וכל הנוכחים, משתי

ישראל ולהגנתה, יכולתי להבחין ברמעות שהבהיקו על לחייו של יהודה. זה לא היה מחזה נפרץ, שכן קיבוצניקים בכלל, ויהודה בפרט, אינם ידועים כמחציני רגשות. לחשתי לו, "אתה בטח חושב על נדב". "לא", הוא אמר, "הפעם לא. כמובן, אני חושב עליו כל הזמן, בכל דבר שאני עושה או חושב או לומד או אומר. אבל ברגע הזה אני חושב על חנן, ועל הזכות הגדולה שנפלה בחלקו. הרי

הדור שלנו הוא הדור הראשון אחרי כמעט אלפיים שנות גלות שזכה להגן על עצמו מפני אויביו, לעצב את גורלו כמו ידיו. הדמעות שלי הן דמעות של שמחה, דמעות של גאווה..."

יתקדש" - כך אמר הרב קוק, וכך עשה יהודה נוימן. ולכן, אף על פי שאפרת התמהמהה, חיכינו לה ועמלנו למענה - גשר בין חברון לירושלים, בין עבר לעתיד, בין מסורת לגאולה. אולי חמש שנים לאחר מכן, זמן לא רב לאחר שעלינו ארצה, התלוונו למשפחת נוימן לטקס ההשבעה של בנה הצעיר חנן בחטיבת גולני. כשעוד גרנו בניו יורק, נהרג אחיו הגדול של חנן, נדב, בנחל יהודייה בגולן,

במהלך מסע רגלי שערך כהכנה לגיוסו. זה קרה לקראת ראש השנה. טסתי ארצה כדי להתאבל עם חברינו, אך כמובן יכולתי לחוות רק שבריר מכאבם הנורא. עכשיו, כשחנן קרא עם חבריו "אני נשבע" (או "אני מצהיר") אמונים למדינת

משולחן רכות הקהילה

נעמה דיאמנט

לצאת מעצמי ולעשות דווקא איפה שמאתגר אותי יותר. קצת משולחן הקהילה - בשבוע שלפני תשעה באב נפגשנו כל ראשי הוועדות לשוחח על תיאום, שיתוף פעולה ועבודה משותפת של הוועדות בינן לבינן ובעבודה מול רכות הקהילה. היה דיון מעניין ומשמח וחשוב מאוד שערור אותנו לחשוב על מבנה הקהילה ועורר חשיבה כבר לקראת המפגשים הבאים.

בעניין זה ובהקשר לנושא החסד אספר שאנחנו מחפשים מתנדבים לוועדת קליטה שתהיה אחראית על קבלת פנים חמה ומחבבת למשפחות שמצטרפות ליישוב, ולוועדת צרכים מיוחדים שתעסוק בנושא השילוב בראש צורים. וכמובן שאנחנו עדיין מחפשים מתנדבים לוועדת תרבות - ככל שיהיו יותר מתנדבים חדשים כך יפחת העומס על אלו שכבר מתנדבים.

נשמח לראותכם בין שורותינו!!!

בברכת ימים טובים על עמ"י.

"המילה חסד היא מילה מקראית המציינת מעשה של טוב לב ונדיבות, שנעשה לעתים מבלי לצפות לתמורה." (לקסיקון לתרבות ישראל)

לעתים הנטייה היא לחשוב שחסד הוא רק כלפי אדם שאינו מוכר לנו או שאיננו פוגשים ביומיום, אבל כשמדובר בקהילה - דווקא החסד, רצוי שיתקיים בין אדם לחברו, לשכנו, לאדם מבני ביתו הזקוק לעזרה יומיומית.

לא תמיד אנחנו "רואים" את אלה הקרובים אלינו הזקוקים לעזרה. האתגר בקהילה הוא לצאת מעצמי, מבית, ולראות את האנשים שלצידו ולסייע כשצריך. אם זו עזרה בבישולים ליולדת, או לאדם חולה (לאו דווקא במחלה קשה), למשפחה מרובת ילדים שזקוקה לאוורור מדי פעם, להביא עוגה לשבת למשפחה חדשה, להזמין חבר בעל צרכים מיוחדים למשחק ועוד מיני חסדים שאני בטוחה שעולים לכם בראש כשאתם חושבים על חסד בקהילה.

לעשות חסד, לעשות טוב עבור אלו שנמצאים לידנו, זה מאתגר מאוד אבל כראות עיניי זהו חסד של אמת! חסד של

ערבות הדדית

לביאה כהן

והחברים לעשייה טבעית-חברית ולא רק לפרויקטים יזומים, שגם הם קיימים ופועלים מטבע הדברים. הוועדה משתדלת לקחת אחריות בנושאי אבל, לוויית ושבעה, מחלות ואשפוזים ולהבדיל שמחות, לפי הצורך. להתקשר ולהתעניין באלו הזקוקים לכך ולהציע עזרה מגוונת בצמתי חיים שונים.

בימים אלו אנו בודקים, עם נציגי וועדת חינוך ורכות הקהילה ביחד, מה המענה הנדרש למשפחות עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים, הורים מבוגרים והתמודדויות חיים שונות ומה ביכולתנו לתת כקהילה.

חשוב לציין שהוועדה פועלת בדיסקרטיות מלאה, במקרים מסוימים אפילו בין חברי הוועדה. ובניסיון לרגישות ככל האפשר. נשמח לשמוע הארות והערות ורעיונות למקומות וצרכים נוספים שבהם נוכל לעזור ולקחת חלק...

אם יש בידכם מידע שיכול לסייע למישהו מחברי הקהילה או לקהילה כולה נשמח אם תיידעו (כן, לפעמים חשוב לרכל, באוזנינו בלבד, כדי שנוכל להציע את העזרה המתבקשת).

בשורות טובות ושמחות לכולנו,
ועדת ערבות הדדית

ראש צורים הוא מקום משופע בחסד, ברוך ה'. גם באנשי חסד פרטיים וגם ביוזמות ציבוריות. עם זאת, לפני למעלה מחמש שנים עלה הצורך בהקמת ועדה שתיקח אחריות כוללת ומסודרת על נושא זה בהיבטים הקהילתיים שלו. ועדת ערבות הדדית קמה ביוזמת ההנהלה ורחלי, רכזת הקהילה דאז.

בוועדה חברים כיום: לביאה כהן (יו"ר), שלהבת איתם, אסנת ארבל, שירה שרעבי, אביעד קניגסברג, וחיים רואש. הוועדה איננה ועדת חסד אלא ערבות הדדית. זה לא רק הבדל סמנטי אלא מהותי. אף אחד מאיתנו לא עושה חסד עם האחר אלא כקהילה יש לנו אחריות האחד כלפי חברו. כי "טוב שכן קרוב..." וכל אחד מאיתנו "זקוק לחסד" וכל אחד מאיתנו גם יכול לתת כתף ויד.

מטרת הוועדה לעזור, לייעל ולתגבר בכל מקום שבו נדרשת ערבות הדדית קהילתית. איננו מתעסקים בצדקה גרידא. במקרים שבהם נדרשנו לעניינים כספיים שימשנו צינור, רגיש ככל האפשר, בין ועדת צדקה והרב לבין הצורך הספציפי. עיקר מאמצינו מופנים לגיוס הכוחות האנושיים בקהילה לטובת חברי הקהילה הזקוקים לכך. כולנו עמוסים ביומיום גדוש משימות ובכל זאת מטרתנו העיקרית היא להסב את תשומת לב כולנו לאחר ולהניע את הקהילה

כספי "כפרות"
ו"קמחא דפסחא"
ותרומות שוטפות
המגיעות במשך השנה.
ברוך ה' הקהילה גדלה
והתרחבה, וכך רבו
גם הפניות המגיעות
אלינו.

אנו משתפים אתכם כי
הצרכים מרובים ואנו
מרגישים כי הגיעה
העת לשדרג את מערך
הצדקה היישובי.
אנו רוצים להכריז על
הקמת קופת "חוסן
קהילתי".

אנו עדים במהלך
השנים לכוח התנדבות
והתגייסות כספי רב

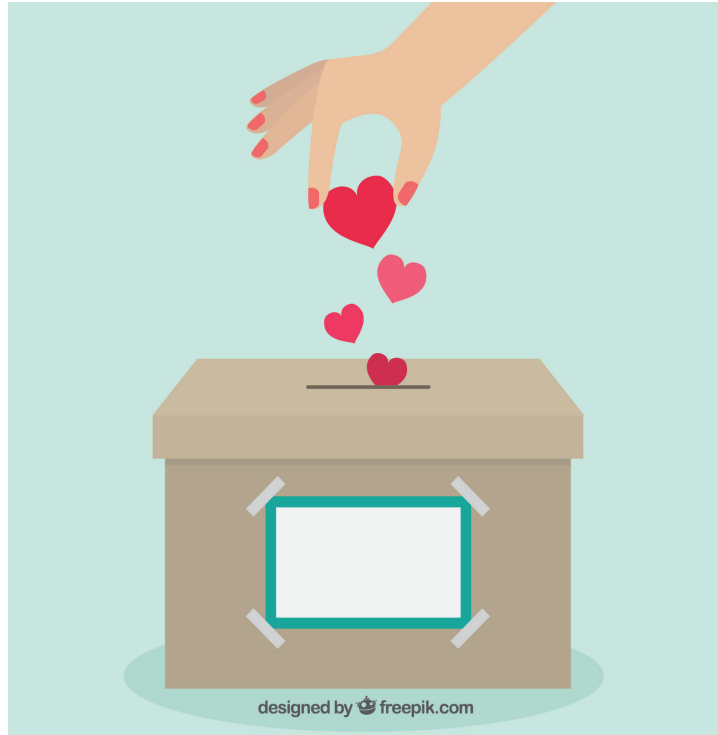
ומבקשים מכל אחד להפנות את המשאבים לבית פנימה.
קופות דומות הפועלות ברחבי יישובי הגוש נותנות מענה
לצורכי פנים ומונעות גיוסי חירום.

ניתן לתרום סכום חד פעמי אך ישנה עדיפות לתרומות
בהוראת קבע, באופן הזה ניתן לנהל תקציב שנתי ולחלק
את המשאבים לפי הצרכים השונים.

ניתן להעביר תרומות דרך הנהלת חשבונות, וכן באתר קרן
גוש עציון עבור קופת ראש צורים (חפשו בגוגל: "כולנו
נושאים באחריות - מתגייסים להגדלת קופת החוסן
קהילתי של ראש צורים").

התרומות מוכרות לצורכי מס לפי סעיף 46.
כולם מתגייסים להגדלת קופת "חוסן קהילתי", קופת
הצדקה היישובית של כולנו.

חברי ועדת צדקה: הרב מרדכי ורדי, איתמר סימון, נחשון
שרלו, חיים רואש.

קטונתי מכל החסדים...
ובכל זאת... ביקשו
ממני, בתור נציג ועדת
צדקה, לכתוב לעלון
מספר מילים בנושא
החסד.

"עולם חסד יבנה", כך
שורר דוד מלך ישראל.
ההסבר הפשוט של
הפסוק הזה הוא
שהעולם שבו אנו
חיים מתקיים, מתפתח
ונבנה בשל מעשי
החסד הקטנים והיפים
שאנו עושים עם
הזולת.

על ההר הטוב הזה,
כפי שנהוג לומר,
מתקיימים מעשי חסד

רבים, חלקם גלויים וכנראה רבים מאוד נסתרים מעינינו.
אני סמוך ובטוח שזה סוד הקסם והברכה השורים במקום
היפה הזה.

רציתי לנצל את הבמה שניתנה לי ולשתף אתכם ביוזמה
של הקמת קופת צדקה קהילתית.

כל החברים תורמים כפי כוחם ויכולתם ונעזרים בה כאשר
מתעורר הצורך.

אז הינה לפניכם מספר שורות, תמצית ההצעה כפי שנוסחה
בידי חברי הוועדה:

קהילה יקרה,

בראש צורים פועלת ועדת צדקה.

הוועדה מרכוזת ונענית לצרכים של בני הקהילה וגם נותנת
מענה לפניות מחוץ לראש צורים.

תקציב ועדת צדקה מבוסס בעיקרו על הפרשות של כ-5%
מרווחי המשק לטובת הוועדה,

וכן מתרומות של בני הקהילה במועדים מיוחדים כגון:

אתמקד כדוגמה בשני תוספי מזון מזיקים שעלינו להקפיד ולבחון שהם לא מופיעים ברשימת הרכיבים שעל המוצר: 1. מונוסודיום גלוטמט – זהו מחזק הטעם המסוכן והנפוץ ביותר בעולם, הקרוי גם בשמות MSG, E-621. זהו מלח הנתרן של חומצה גלוטמית – חומצה אמינית במצבה החופשי אוקסיטוקסין (רעל).

הוא נפוץ במוצרי מזון רבים: לחמים, אבקות מרק, תבלינים, טוגנים, חטיפים, מוצרים קפואים, משפרי טעם, ג'ליטין ועוד... היצרנים אוהבים להשתמש בו משום שהוא זול מאוד והוא נותן טעם עשיר למזונות.

2. אשלגן ברומט – E-924 זהו חומר מחמצן המגדיל נפח במוצרי מאפה. באפייה הוא מתפרק לאשלגן ברומיד. עם שארית של ברומט שהיא מסוכנת – מסרטנת. הוא נאסר לשימוש באירופה, קנדה, סין ומדינות נוספות. אך עדיין מותר לשימוש בישראל ובארה"ב (בקליפורניה מחייבים תוויות אזהרה).

אלו רק שניים מתוך הרשימה השחורה של מספרי ה-E.

אז מה עושים?

ראשית, משתדלים לקנות חומרי גלם בלבד ולא מוצרים מתועשים (כדוגמת שניצל תירס, פיצות מוכנות, רטבים, מטבלים וכו'...). נעדיף למשל לקנות טחינה גולמית ולא טחינה מוכנה, קמח רגיל ולא קמח תופח, תרכיז טבעי בלבד וכו'... אם בכל זאת החלטנו לקנות מזון מתועש – עלינו לפקוח עיניים גדולות ולקרוא את הרכיבים הרשומים על המוצר. הכלל שלי הוא שאם אני רואה ברשימת הרכיבים יותר משני רכיבים לא מזוהים – אני מוותרת ולא קונה! כשאני עושה קניות אני משתדלת להסתובב עם הרשימה אשר מפורסמת כאן ובודקת שאין איזה E מסוכן המתחבא לו במוצר.

יש לדעת שהרכיבים במוצרים רשומים על גבי האריזה בסדר יורד מהרכיב העיקרי לרכיב המשני, לכן כל התוספים מופיעים בסוף הרשימה. נשוטט עם העיניים לתחתית הרשימה ושם נחפש.

ברשותכם אני מפרסמת עבורכם את "הרשימה השחורה" של מספרי ה-E המסוכנים ביותר. אתם מוזמנים לגזור ולהדביק את הטבלה הזו על המקרר ולצאת איתה יד ביד לקניות.

התבקשתי הפעם לכתוב על חסד.

האמת היא שכשחושבים על חסד אנחנו נוטים מייד לחשוב על החסד שלנו כלפי הזולת. כלפי האחר שמולנו, כלפי הנזקק.

אבל רגע. נעצור לרגע לפני שקופצים החוצה. בואו נתחיל קודם בחסד הכי בסיסי – החסד שלנו כלפי גופנו.

הגוף שלנו הוא הכלי אשר ניתן לנו מרגע לידתנו ועד יום מותנו. כמו כל כלי עבודה, עלינו לדעת להשתמש בו בצורה נבונה ומושכלת. אם ניתן למכונת שלנו דלק לא מותאם היא תשבוק. כך גם גופנו. עלינו לדעת מה המזון המתאים לו שבזכותו נקבל אנרגיה טובה, ומה המזון אשר מזיק לו שבגללו נקבל את ההפך.

מספרי ה-E:

מספרי ה-E הם תוספי מזון שהיצרנים מכניסים למזון שאנו צורכים.

אלו הם חומרים כימיים המוספים למזון מסיבות שונות:

1. חומרים משמרים – כדי להאריך את חיי המדף של המוצר, שהוא לא יתחמצן, שלא יתייבש, שלא ינוגע מחיות, חיידקים ופטריית למיניהם.
2. צבעי מאכל – לפתות את חוש הראייה שלנו.
3. חומרי טעם וריח – לפתות את חוש הטעם והריח שלנו.
4. משפרי טעם.
5. ממתקים.
6. משפרי מרקם.
7. חומרים ממכרים ועוד...

יש מעל ל-14,000 חומרים כימיים המוספים למזון (!!).

תוספי המזון מסומנים בדרך כלל באות E – EUROPE.

מטרת תוספי המזון הללו היא להטעות את החושים, לשווק לנו מזון שאינו טרי, שאינו בשל, שאינו מזין ואינו מזמין, שאינו ראוי ובטוח למאכל ולכן אינו מושך, ולהפוך אותו להיות מפתה ומושך... העיקר שנקנה.

מתוך 14,000 תוספי המזון ישנם רבים אשר אינם מזיקים לנו. בטבלה שלפניכם מרוכזים התוספים המסוכנים לנו ביותר, ביניהם צבעי מאכל וחומרים משמרים אשר מוכחים כמסרטנים.

רשימת צבעי המאכל

והחומרים המשמרים המסוכנים

מס' E	צבע / קטגוריה	נזק אפשרי לגוף
E216	חומר משמר חומצה בנוזאית	ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, כאבי ראש ולהפרעות בעיכול
E217	חומר משמר חומצה בנוזאית	מסרטן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E218	חומר משמר חומצה בנוזאית	ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E219	חומר משמר חומצה בנוזאית	ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E220	חומר משמר זרחן דו-חמצני	מסרטן, בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, הורס ויטמין B12
E221	חומר משמר זרחן דו-חמצני	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, הורס ויטמין B12
E222	חומר משמר זרחן דו-חמצני	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, הורס ויטמין B12
E223	חומר משמר זרחן דו-חמצני	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, הורס ויטמין B12
E224	חומר משמר זרחן דו-חמצני	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, הורס ויטמין B12
E226	חומר משמר זרחן דו-חמצני	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, הורס ויטמין B12
E227	חומר משמר זרחן דו-חמצני	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, הורס ויטמין B12
E230	חומר משמר ונגזרות Biphenyl	מסוכן, בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E231	חומר משמר ונגזרות Biphenyl	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E232	חומר משמר ונגזרות Biphenyl	מסוכן, בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E233	חומר משמר אחר	מסוכן, בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E239	חומר משמר אחר	מסוכן, בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E240	חומר משמר	חשוד
E241	חומר משמר	חשוד
E249	חומר משמר משמש להחמצה	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E250	חומר משמר משמש להחמצה	מסוכן, בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, יתר לחץ דם
E251	חומר משמר משמש להחמצה	מסוכן, בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, יתר לחץ דם
E252	חומר משמר משמש להחמצה	מסוכן, בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול, יתר לחץ דם
E261	חומצות שונות	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E262	חומצות שונות	בעיות בעור, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E290	חומצות שונות	כאבי ראש והפרעות בעיכול
E320	נוגדי חמצון	כאבי ראש והפרעות בעיכול, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, לא תלונות, הפרעות ברמת כולסטרול, התקפים אסתמתיים
E321	נוגדי חמצון	כאבי ראש והפרעות בעיכול, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, לא תלונות, הפרעות ברמת כולסטרול, התקפים אסתמתיים
E338	נוגדי חמצון	הפרעות עיכול אולקוס
E339	נוגדי חמצון	הפרעות עיכול אולקוס
E340	נוגדי חמצון	הפרעות עיכול אולקוס
E341	חומר מייצב	הפרעות עיכול אולקוס
E334	חומצה טרטרית	גורם להפרעות עיכול
E407	חומר מעבה, מתחלב ומייצב	הפרעות עיכול אולקוס
E413	חומר מתחלב ומייצב - גומי	חשש לאלרגנים
E450	חומר מתחלב	הפרעות עיכול אולקוס
E461	חומר מתחלב	הפרעות עיכול אולקוס
E462	חומר מתחלב	הפרעות עיכול אולקוס
E463	חומר מתחלב	הפרעות עיכול אולקוס
E465	חומר מתחלב	הפרעות עיכול אולקוס
E466	חומר מתחלב	הפרעות עיכול אולקוס
E477	חומר מתחלב	חשוד
E621	MSG - מונוסודיום גלוטמט מחזק טעם	רעיל, כאבי ראש והפרעות בעיכול, בעיות בעור

מס' E	צבע / קטגוריה	נזק אפשרי לגוף
E100	צבע מאכל צהוב וכתום	צריכה גבוהה מעלה את הסיכון לסרטן במעי הגס
E102	צבע מאכל צהוב וכתום	ילדים - החמרת היפראקטיביות, התקפי אסתמה, מסוכן לרגשים לאספירין
E103	צבע מאכל	אסור לצרוך!
E104	צבע מאכל צהוב וכתום	ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים
E105	צבע מאכל צהוב וכתום	אסור לצרוך!
E110	צבע מאכל צהוב וכתום	מסוכן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, מסוכן לרגשים לאספירין
E111	צבע מאכל כתום	אסור לצרוך!
E120	צבע מאכל אדום	אסור לצרוך!
E121	צבע מאכל	אסור לצרוך!
E122	צבע מאכל אדום	מסרטן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, מסוכן לרגשים לאספירין, חשש לאלרגנים
E123	צבע מאכל אדום	אסור לצרוך! מסרטן, מסוכן לרגשים לאספירין, חשש לאלרגנים
E124	צבע מאכל אדום	אסור לצרוך! ילדים - החמרת היפראקטיביות, מסוכן לרגשים לאספירין, חשש לאלרגנים
E125	צבע מאכל	אסור לצרוך!
E126	צבע מאכל	אסור לצרוך!
E127	צבע מאכל אדום	מסוכן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים
E128	צבע מאכל אדום	ילדים - החמרת היפראקטיביות
E130	צבע מאכל כחול	אסור לצרוך!
E131	צבע מאכל כחול	מסרטן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, מסוכן לרגשים לאספירין, חשש לאלרגנים
E132	צבע מאכל כחול	מסרטן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, מסוכן לרגשים לאספירין, חשש לאלרגנים
E133	צבע מאכל כחול	ילדים - החמרת היפראקטיביות
E141	צבע מאכל ירוק	חשוד
E142	צבע מאכל ירוק	מסרטן
E150	צבע מאכל חום ושחור	חשוד
E151	צבע מאכל חום ושחור	ילדים - החמרת היפראקטיביות
E152	צבע מאכל שחור	אסור לצרוך!
E153	צבע מאכל חום ושחור	ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים
E155	צבע מאכל חום ושחור	ילדים - החמרת היפראקטיביות, אסתמה, מסוכן לרגשים לאספירין, חשש לאלרגנים
E160	צבע מאכל	חשש לאלרגנים
E170	צבע מאכל	להמעיט בצריכה
E171	צבע מאכל	חשוד
E173	צבע מאכל	חשוד
E180	צבע מאכל	חשוד
E181	צבע מאכל	חשוד
E200	חומר משמר חומצה סורבית	חשש לאלרגנים, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E201	חומר משמר חומצה סורבית	עלול לגרום כאבי ראש והפרעות בעיכול
E202	חומר משמר חומצה סורבית	עלול לגרום כאבי ראש והפרעות בעיכול
E203	חומר משמר חומצה סורבית	עלול לגרום כאבי ראש והפרעות בעיכול
E210	חומר משמר חומצה בנוזאית	מסרטן, כאבי ראש והפרעות בעיכול, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים
E211	חומר משמר חומצה בנוזאית	מסרטן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E212	חומר משמר חומצה בנוזאית	מסרטן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E213	חומר משמר חומצה בנוזאית	מסרטן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E214	חומר משמר חומצה בנוזאית	מסרטן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, כאבי ראש והפרעות בעיכול
E215	חומר משמר חומצה בנוזאית	מסרטן, ילדים - החמרת היפראקטיביות, חשש לאלרגנים, כאבי ראש והפרעות בעיכול

הטיולים שאני מדריך מתקיימים בכל רחבי יהודה ושומרון ובכל אתרי ונופי המרחב. הטיולים המרכזיים שלי מתקיימים פעם בשבועיים, בימי שישי בדרך כלל, ומיועדים בעיקר לבעלי ג'יפים. אנחנו מצרפים בשמחה גם אורחים ללא ג'יפ, הכול כדי למקסם את החשיפה לפלא הגדול של יהודה ושומרון. נוסף על כך, אני מוציא גם טיולי משפחות וקבוצות עם סופי - הג'יפ שלי.

הטיולים מתפרסמים בדף הפייסבוק שלי ובתפוצת הטיולים שלי:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100003698423032>

אני שמח שהעבודה שבחרתי מחזיקה בתוכה את כל אהבותיי - טיולים, יהודה ושומרון וג'יפים.

ואם מתחשק גם לכם להכיר לעומק את ההר הטוב, מוזמנים להתקשר...

יהושע - 054-9374479.

אהלן אהלן! שמי יהושע כרמל. נולדתי וגדלתי באלקנה שבשומרון. תמיד העדפתי את הגינה, ההרים, השבילים והנחלים סביב ביתי. ככל שגדלתי גדל הרדיוס סביב הבית וגדלה והעמיקה האהבה לטבע ולארץ הקטנה שלנו. לפני כחצי שנה התחתנתי עם אסנת אשתי היקרה מפז. אסנת במקור ממושב כרמל, וגוש עציון משך אותנו באווירה ובסגנון המיוחד. כך מצאנו את עצמנו לפתע פתאום ובשמחה גדולה גרים בראש צורים, קרוב קרוב לשמיים! ואם כבר בקיבוץ אז אצל המשפחה הכי מתוקה, אצל אורי ואורנה עוזרי היקרים (קצה השורה, מתחת לסניף, עם דשא ירוק, עץ שסק ושני ערסלים... והדלת תמיד תמיד פתוחה לאורחים!). לפני כמה שנים, כבר בג'יפ קטן, התחלתי להוביל טיולי ג'יפים בשבילי שומרון ויהודה היפים. האהבה להרים התחדדה והתעצמה אצלי אט אט, וכך הבשילה היוזמה להביא צעד אחר צעד, טיול אחר טיול, את עם ישראל אל ההר הטוב הזה.

מהר הזיתים מערבה אל עבר עיר דוד, בעקבות דוד המלך שביקש לשוב הביתה אל ארמונו לאחר שנס מזרחה מפני אבשלום בנו (מסלול עירוני בתוך ירושלים).

פרטים טכניים:

נק' פתיחה: "תצפית רחבעם", לרגלי מלון "שבע הקשתות" בראש הר הזיתים. נק' סיום: עיר דוד. אורך המסלול: כ-800 מטרים. זמן הליכה: שעה וחצי. דרגת קושי: קל מאוד. אתרים בתשלום: (1) מערת קברי הנביאים. (2) מרכז המבקרים בעיר דוד. שירותים קרובים: ליד "תצפית רחבעם", מרכז מידע "הר הזיתים", ועיר דוד. נק' מילוי מים: כנ"ל. כמו כן, יש ברזייה בצמוד למרכז המידע. נק' צל: יש מעט לאורך המסלול. עונה מומלצת: כל השנה. זמן מומלץ ביממה: בהתאם להליכה מערבה, עדיף בשעות הבוקר או לקראת השקיעה. ביטחון: בהתאם למצב הביטחוני, יש לוודא עם מרכז המבקרים בעיר דוד (6063*) אם ניתן לקיים את הסיור, אם נדרשת אבטחה וכמה, אם מומלץ להשאיר רכבים והיכן, וכו'. הערות כלליות: (א) הסיור קווי ולא מעגלי, יש להשאיר רכבים בהתחלה ובסוף. (ב) השביל עובר בסמוך לבית קברות, למיטב ידיעתי כוהנים יכולים לעשות אותו (אולי למעט הכניסה למערת קברי הנביאים).

המסלול:

פתיחה: הנביאים מנבאים על השכינה שגלתה מירושלים להר הזיתים ולבבל, שתשוב אליה לעתיד לבוא. חז"ל אומרים שהשכינה תעבור בדרכה חזרה בדיוק באותו

המסלול שעברה בהלוך. בזמנו, הרב סמט הציע שהליכה כזו מבטאת מעין "ביטול של ההליכה המקורית" (אולי קשורים לכך סיפור הנביא מביית אל במלכים א פרק י"ג, ונבואות ישעיה על סנחריב).

אבשלום מרים את נס המרד, דוד ואנשיו נסים מזרחה: וַיֹּאמֶר דָּוִד לְכָל־עַבְדָּיו אֲשֶׁר־אִתּוֹ בִּירוּשָׁלַם, קוּמוּ וּנְבַרְחָה... וְהַמֶּלֶךְ, עֹבֵר בְּנַחַל קֶדְרוֹן... וְדָוִד עָלָה בְּמַעְלֵה הַזֵּיתִים עֲלָה וּבֹכָה... וַיְהִי דָוִד בָּא עַד־הָרָאשׁ, אֲשֶׁר יִשְׁתַּחֲוֶה שָׁם לֹא־לוֹהִים וַהֲנִה לְקִרְאָתוֹ, חוּשֵׁי הָאֲרָפִי... (שמואל ב, פרק ט"ו, י"ד-ל"ב). ובהמשך אבשלום חוסל, המרד הסתיים ודוד חוזר לירושלים. התנ"ך לא מתאר את כל נתיב מסלול החזרה במדויק (מה גם שהעסק מסתבך ופורץ מרד שבע בן בכרי), אבל לאור הנתונים הגאוגרפיים וברוח דברי חז"ל הנ"ל, נניח שמסלול החזרה היה אמור לעבור בדיוק באותו הנתיב. לפיכך נרד "מהראש" מערבה אל עבר עיר דוד. ברוח ימי אלול, במקום חזרה נדבר על שיבה, ומעניין שהשורש שו"ב מופיע פעמים רבות בסיפור מרד אבשלום, והשיא בדברי דוד: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְצִדּוֹק, הֲשֵׁב אֶת־אֲרוֹן הָאֱלֹהִים הָעִיר: אִם־אֶמְצָא חֵן בְּעֵינֵי ה' וְהִשְׁבֵּנִי, וְהִרְאֵנִי אֶת־נְוֶהוּ (שם, כ"ה). סביר להניח שההר היה מעוטר אז בחלקות זיתים שנתנו לו את שמו, אך במשך אלפי השנים שעברו בינתיים השתנו פני הנוף, ואנו נאלצים להתייחס ולו לחלק מן הנוף העירוני לחלוטין שנפגוש בדרך...

המסלול עצמו:

תצפית רחבעם (על שם רחבעם זאבי): הר הזיתים הוא חלק מרכס ארוך בעל כמה פסגות. אנחנו עכשיו על אחת מהן, ירושלים פרוסה במלוא הדרה: הר הבית וכיפת הסלע, העיר העתיקה, העיר החדשה, ובאופק נבי סמואל והר גילה. מאחורינו מלון "שבע הקשתות". המלון נבנה בימי השלטון הירדני. לימים, ב-1964, בכינוס שנערך בחדר האוכל של המלון (איפה שנמצאות הקשתות) הוקם אש"ף, לפני שקמו ההתנחלויות... כיום המלון מוגדר "נכסי נפקדים" בבעלות מדינת ישראל, ובשנים האחרונות עיר דוד מקיימת בו פעילויות רבות. ניתן להניח שכאן מקום "הראש" שדוד היה נוהג להשתחוות בו לה' (בית המקדש עוד לא הוקם), פה דוד פגש את חושי הארכי, ופה נפגשו הדמויות אמנון תמר ודמויות נוספות ב"אהבת

ציון", הרומן העברי הראשון, מאת אברהם מאפו, 1853. נמשיך מעט צפונה ונרד בגרם המדרגות שמאלה, מערבה. מעט אחרי המדרגות, משמאלנו, משתרעת גינה נחמדה. תמורת כמה שקלים ניכנס למערת קבורה יהודית מימי בית שני הנמצאת בחצר. מה מיוחד בה שצריך לשלם דמי כניסה? א) מצליחים לגבות, אז למה לא... ב) סביב מערה זו התפתחו מסורות שונות במשך השנים ומכאן ייחודה. אחת מהן מספרת שפה קבורים חגי, זכריה ומלאכי, נביאי ראשית ימי בית שני (לא חיו בחפיפה). הארכיאולוגים מתארכים את המערה לסוף ימי בית שני = כמה מאות שנים לאחר מכן. כמו כן, במשך השנים קברו בה שוב בתקופות שונות: הביזנטית, הצלבנית ועוד.

נחזור לכביש = מעלה הכהנים, נמשיך בירידה מערבה, ואחרי כמה מטרים נראה מצד שמאל רחבה. בצמוד אליה נמצאת חלקת חללי הרובע בת"ח (קשה לראות מהכביש). במלחמת העצמאות הרובע היה במצור, ונאלצו

לקבור את חללי הקרבות בתוך הרובע. אחרי המלחמה ירושלים חולקה בין ישראל לממלכת ירדן, הגופות נשארו בשטח הירדני והוקמה אנדרטה לזכרם בהר הרצל. לאחר מלחמת ששת הימים אותר מקום הקבורה ברובע, והגופות הועברו לקבורה בהר הזיתים. מדי שנה מתקיים כאן טקס ביום הזיכרון לחללי צה"ל.

ממשיכים בירידה מערבה. מצד ימין הכניסה למתחם כנסיית "דומינוס פלוויט" = האדון הבוכה. לזכר המאורע שישו ראה את ירושלים ובכה על החורבן העתיד לבוא עליה. ניכנס למתחם (לא לכנסייה עצמה). בצד ימין מונחים מוצגים ארכיאולוגיים שנמצאו בו, בעיקר גלוסקמאות מעוטרת מימי בית שני. גלוסקמה היא תיבה שאליה היו מכניסים את עצמות הנפטרים לאחר שהבשר התכלה. גלוסקמאות אלו מתוארכות לסוף ימי

בית שני. נמשיך צפונה בתוך המתחם לעבר עצי הזית והספסלים. מבט מערבה מראה שאנחנו בדיוק מול מקום המקדש (הן בקו מזרח-מערב, והן מבחינת גובה טופוגרפי), ועל כן ניתן לשער שממש כאן היה מקום שריפת פרה אדומה. חג הסוכות מידפק על דלתותינו, וזה המקום להזכיר את ההושענות שנזכרות כבר במשנה בסוכה. כמו כן, מופיע תיאור על רב האי גאון, מגאוני בבל, שעלה מדי שנה (!) לירושלים בהושענא רבה, לערוך הושענות ולהקיף את הר הזיתים, כנראה בשל הגבלת יהודים מכניסה לירושלים באותם הימים (אולי גם בגלל המדרשים על השכינה שתשוב לירושלים דרך הר הזיתים). רב האי עצמו דאג ללכת ביחידות, רחוק משאר האנשים, כדי שאלוהו הנביא יוכל להתלוות אליו.

נחזור לכביש ונמשיך לגלוש מערבה. משמאלנו כמה מחלקות הקברים של בית העלמין היהודי. כשהכביש מתעקל עיקול חד ימינה ניפרד ממנו ונרד במדרגות ישר

מערכה. נגיע לכביש הראשי "דרך יריחו", נחצה את הכביש ונמשיך על המדרכה ימינה (צפונה) עד למדרגות היורדות שמאלה (מערכה) למרכז המידע הר הזיתים. יהודים החלו לקבור בהר הזיתים כבר לפני אלפי שנים (ימי בית ראשון), ולאחר אי אלו הפסקות חזרו לקבור בו לפני כחמש מאות שנה. בהר טמונים המון העם לצד גדולי תורה במשך הדורות, ודמויות בולטות מהעת החדשה כדוגמת הרב קוק (שעברנו יחסית קרוב לקברו), ש"י עגנון, מנחם בגין ועוד. ההערכות הן שיש בהר עשרות אלפי קברי יהודים. בשנים האחרונות "עיר דוד" נכנסו חזק לעסק. הם הקימו את מרכז המידע הר הזיתים, ומקיימים הליך מיפוי ממוחשב של כל הקברים, שיקום מצבות שנפגעו עם הזמן (הרבה מהן בימי השלטון הירדני) ועוד.

נמשיך לרדת ממרכז המידע לדרום-מערב. פני השטח מעט משתנים, פחות סביבה אורבנית ויותר טבע. מימין כרמי זיתים (בכל זאת הר הזיתים...), ומשמאל אדמה וסלעים חשופים. נוף זה יכול לסייע לדמיין את הנוף בעת שבה דוד המלך ביקש לשוב לארמונו ולישב בשלווה (אגב, תמונות וציורים מהמאה ה-19 ומראשית המאה ה-20 מראים "נוף חקלאי" בחלקים נרחבים סביבנו).

ממשיכים בירידה דרום-מערבה עד שמגיעים ל"יד אבשלום". אגדת העם של הארכיאולוגים טוענת שזהו מבנה קבר של יהודי אמיד מסוף ימי בית שני, לא ידוע מי. הקבר עצמו בקומה העליונה, ובראש המבנה היה מעין פרח שלא שרר עם השנים. המבנה כולו חצוב בסלע (המסלע הוא של סלעי גיר קשים ולא של הקירטון הרך שנמצא מעט למעלה מאיתנו). אדם זה היה כנראה עשיר מאוד, שכן אפילו מבנה הקבר של הורדוס המלך בכבודו ובעצמו (בהרודיון), דומה למבנה של יד אבשלום. שווה להקיף את המבנה ולראות את המערה, את עיטורי הצמחים שנחצבו באבן מעל הכניסה, וכמו כן את הקומה השנייה שבה הונחו עצמות הנפטרים, אולי עם אוצרות שבשביל לשדוד אותם הקיר נהרס. האמת הסיפורית חוזרת לתנ"ך: וַאֲבִשְׁלֹם לָקַח, וַיֵּצֵב-לוֹ בַּחַיּוֹת-אֶת-מִצְבַּת אֲשֶׁר בְּעֵמֶק-הַמֶּלֶךְ--כִּי אָמַר אֵין-לִי בֶן, בְּעִבּוֹר הַזִּפְרִי שָׁמָּה; וַיִּקְרָא לְמִצְבַּת, עַל-שְׁמוֹ, וַיִּקְרָא לָהּ יַד אֲבִשְׁלֹם, עַד הַיּוֹם הַזֶּה (שמואל ב', פרק י"ח, י"ח). עמק המלך = נחל הקדרון, וזוהי מצבת יד אבשלום. זהו מבנה מימי דוד המלך, לפני בית ראשון, ולא שטויות של ארכיאולוגים המדברים על סוף ימי בית שני. נוסף על כך, אבשלום היה בן סורר ומורה, שדינו בסקילה, ועל כן יש לסקול את המבנה, וכך עשו כפי שרואים בתמונות וביצורים שבהם המבנה עמוס באבנים. היי, איפה כל האבנים היום? בזמן גילוי מגילות ים המלח, שאחת מהן (מגילת הנחושת) מספרת ברמזים על כמה אוצרות שהוטמנו במקומות שונים, אחת הפרשנויות הייתה שאחד האוצרות נמצא צמוד ליד אבשלום. וכך בימי הירדנים האבנים פונו עד תומן, אגב, מבלי למצוא שום אוצר...

נמשיך מעט דרומה ונראה מבנה קבר מפואר נוסף: "קבר זכריה". לא זכריה הנביא מתרייעשר, שכן הוא כבר קבור במערת קברי הנביאים מתחילת הסיור שבמעלה ההר! אז באיזה זכריה מדובר? זכריה הכהן שהיה גם נביא, פעל בימי יואש מלך יהודה. ספר דברי הימים מתאר שהעם לא אהב את נבואתו והרג אותו בתוך בית המקדש. חז"ל דרשו שלכך רומז הפסוק באיכה: "... אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא" (פרק ב', כ). המבנה אטום כולו ואין קבר בתוכו. כנראה שהקבר עצמו נמצא במערת הקבורה הצמודה אלינו, המערה מעלינו עם העמודים. מערה זו היא של משפחת כהנים מימי בית שני, בני חזיר (בצירה), אחת ממשפחות הכהונה. אנחנו נמצאים בנחל הקדרון, ערוץ עמוק. תוואי הנחל, לפחות באזור הזה (גם אם ברבות השנים העמיק עוד), התפתח כנראה בדיוק במעבר שבין סלעי הגיר (חבורת יהודה) שממערב, לבין סלעי הקירטון (חבורת הר הצופים) שממזרח. גבול חד כתער בין המזרע שממערב לבין המדבר והשימון שממזרח. חיים מזה ומוות מזה. נוף זה משמש רקע לנבואות שונות, כגון נבואת זכריה לאחרית הימים. נחזור אל יד אבשלום ונפנה לשביל העולה שמאלה לדרום-מערב (המשעול האחרון).

השביל מתחבר לכביש הראשי (דרך העופל) המקיף את העיר העתיקה. נמשיך על המדרכה מערבה לכיוון עיר דוד. נפנה בצומת שמאלה (דרומה) לחניון גבעתי ועיר דוד. ניכנס לעיר דוד (הסדרת תשלום), ובמדרגות הברזל נרד מפלס אחד אל 'חפירות הארמון'. הקיר המסיבי שנמצא במזרח החפירות אינו אלא היסודות של ארמון דוד המלך (כך לפחות על פי אילת מזר). הגענו לארמון, אך האומנם הגענו אל היעד? כאמור העניינים הסתבכו ופרץ מרד שבע בן בכרי, אבל גם בלעדיו, האם דוד יכול לשוב באמת למלכותו? אחרי שאבשלום חוסל, אחרי שאוריה החתי מצא את מותו? האם תשובה בכלל אפשרית? המושג "שיבה מאוחרת" (מהמיתולוגיה היוונית) מתאר מציאות טרגית במהותה, שבה בזמן שהגיבור לא היה במקום שלו, אירע משהו שבגללו הגיבור כבר לעולם לא יוכל לחזור באמת לאותו המקום. מוטיב שש"י עגנון אהב ושזר שוב ושוב בכתביו, לדוגמה ב"והיה העקוב למישור" כשמנשה חיים כבר לעולם לא יוכל באמת לחזור להיות בעלה של קריינדיל טשארני. שמעתי פעם ממיכה גודמן שכל דמויות הגיבורים בתנ"ך הן בעצם דמויות טרגיות. הוא טען שהתנ"ך מבטא בכך שגיבוריו הם בני אדם ולא אלים. כך או כך, אני מבקש לשוב לפרשת התשובה בחומש דברים ולנבואות הנחמה הרבות, ולומר שלמרות דברי (מורי ורבי) עגנון, גם אם דוד המלך ספציפית לא יכול היה לשוב אל כל מה שרצה, התשובה במהותה אפשרית, כדברי הפסוק באיכה וכדברי מילות השיר: השיבני ואשובה אל הארץ הטובה... הליכה נעימה, חנניה.

עצמי מצטרפת לאף אחת מהיוזמות האלה. בעולם שנע בין כביסות וחיתולים, איך מוצאים עדיין פנאי לחשוב על העולם שבחוץ? ואיך מגיעים למצב שלא נתעורר עוד עשרים שנה ונגלה שבעצם כל הזמן הזה חיינו רק לעצמנו? אני זוכרת ששמעתי על יישוב כאן בגוש עציון, שכשרצו להחליט

משפט אחד נחרט בזיכרוני משיחה שהייתה לי עם גיסתי לפני מספר שנים, כשניסיתי להבין איך זה היה לגדול בקיבוץ ראשית, מקום עטוף באידיאלים, בלב בקריית מנחם של שנות ה-90. היא סיפרה לי על חצי שנה שבה השירותים אצלם בבית היו מקולקלים, והם נאלצו להסתדר

אחת עשרה נפשות על חדר שירותים אחד. בכל פעם שהיו מזכירים להורים שלהם שצריך כבר לתקן את השירותים השניים, הם היו אומרים להם: "הבית יכול לחכות, עכשיו דואגים לעולם."

אני חושבת על המשפט הזה כשמדי פעם אני נתקלת באיזו יוזמה חשובה לעזור, לתקן או להציל את העולם, שנופלת בדיוק על הזמן של המקלחות של הילדים, ואז עולה בליבי התחושה שהעולם יכול לחכות, עכשיו דואגים לבית. והאמת שכאן בראש צורים, העולם הזה שצריך לדאוג לו נראה קצת רחוק. קשה למצוא כאן משפחות נזקקות שניתקו להן את החשמל, ילדים שאבא שלהם בכלא, או אפילו סתם זקנים עירייתם שלא מסוגלים לצאת מהבית לקנות לבד דברים בסופר. זכורה לי הפעם הזו לפני כמה שנים כשעודד פרכס. התקשרתי בהיסטריה למד"א ותוך משהו כמו חמש עשרה שניות, בערך שבעה שכנים מהרחוב שלי בלבד התייצבו לעזור. אז אולי כאן ביישוב היפה והמקסים שלנו אין עוד מקום לחסד?

כששאלו את שרה ב"ק לפני כמה חודשים אם תרצה להשתכן בבית היהודי במקום השלישי השמור לנשים, היא סירבה בנימוס. כשאמרו לה כמה זה חשוב וכמה זו שליחות, היא השיבה: "אדם עושה רק במקום שהלב שלו שמח". הלב שלי שמח כאן, בראש צורים, וגם פה לא חסרות הזדמנויות לעשייה: דירת חיילים בודדים, קייטנת איל"ן, סיירת רז ומה לא. אבל איכשהו אני לא כל כך מוצאת את

מי זכאי להשתתף בפרויקט הבנייה הבא הם לא הלכו רק לפי ותק, אלא הרכיבו רשימת קריטריונים שכל אחד מהם נתן ניקוד. אחד מהקריטריונים היה עשייה חברתית. אני תוהה כמה נקודות אני הייתי מקבלת. האם אפשר להשוות אותי, שעובדת בתוכנה, למישהי שמחנכת נפשות, דואגת למשפחות הרוסות או מצילה חיים? כנראה שלא. וכמה זמן עוד נשאר לי בחיים לחסד, באחת עשרה בלילה אחרי שהילדים הולכים לישון והבית עוד הפוך?

כשמדברים על חסד, אני חושבת שראשית צריך להגדיר מהו. האם לבשל לילדת שגרה ממול זה חסד או "סתם" שכנות טובה? האם להצטרף לוועדת תרבות זה חסד או "סתם" צורכי ציבור? האם לחנך את הילדים לא לצחוק על מישהו שנראה שונה מהם, זה חסד או "סתם" חינוך? ומה עם לעצור למישהו לטרמפ בצומת, זה חסד? ואולי בכלל להיות אמא טובה יותר, רגועה יותר, לחייך יותר לילדים, להתעצבן ולכעוס פחות, לעזור את הפלאפון יותר ולתת להם תשומת לב אמיתית בחופש, זה גם חסד?

אז לדאוג לעולם או לדאוג לבית? כנראה שלא תמיד חייבת להיות סתירה. אני מאמינה שאנחנו לא יכולים לתת לעולם לחכות, כמו שאנחנו לא נותנים לקריירה שלנו לחכות, או לא אמורים לתת לחלומות שלנו לחכות. אבל לפעמים אין מה לרוץ לחפש את האוצר מתחת לגשר, כי בסוף נגלה שאותו "עולם" לא חייב להיות שם בחוץ, אלא יכול להימצא מאוד קרוב אלינו, קצת מעבר לכיור של שטיפת הכלים.

דן קרמר נולד בשנת 1983 וגדל במושב היוגב השוכן בפאתי עמק יזרעאל למרגלות רמות מנשה. דן היה ילד נמוך וחולמני אך שאפתן ועקשן באופן מיוחד.

כשהיה ילד דן רכב על סוסים, והתחיל אף להתחרות במסגרת מועדון מאזור העמק. בתוך שנים ספורות היה לאלוף הארץ וייצג אותנו בתחרויות בין

לאומיות. לקראת הגיוס לצה"ל עמדה בפניו האפשרות להמשיך את העיסוק הספורטיבי כרוכב מקצוען, והיה עליו להחליט אם הוא ממשיך עם החלום להצטיין ולנסות להגיע לאולימפיאדות, או לעצור הכול ולהתגייס לשירות קרבי משמעותי...

קיץ 2001, שבוע ניווט 'צפון יום'.

היה זה אחד משבועות הניווט הראשונים של מסלול ההכשרה הצבאי שלנו (אחריו יבואו עוד רבים וטובים). השבוע התחיל סמוך לקיבוץ שער העמקים, והיה צפוי להסתיים על הר קדרים הסמוך לנחל עמוד. ממש טיול נהדר, כמעט 'מים לים'.

במהלך השבוע נדרשנו לעבור בעשרות נקודות ציון, תוך חציית הגליל התחתון וטיפול על כל הר אפשרי בסביבה. בן הזוג שלי למשך כל השבוע היה דן קרמר.

מאחר שהייתה זו סדרה בתחילת מסלול ההכשרה, יכולות הניווט שלנו היו ברמה בסיסית ביותר, אך תכונות האופי של כל אחד ואחד כבר באו לידי ביטוי בצורה טובה, וככל שהקושי היה גדול יותר כך האופי התבלט.

דן סבל משפשוט נוראיות באותו שבוע, וכשאני כותב "נוראיות" אני מתכוון לכך...

ביום הניווטים השלישי, בצעידתנו על פסגותיו של רכס יוטבת, הייתה זו הפעם הראשונה שבה אני רואה שפשפת שנעשית לפצע פתוח מוגלתי ומדמם, פשוטו כמשמעו.

מבחינת דן האפשרות לפרוש לא הייתה על הפרק בכלל, וכך המשכנו יחד את השבוע, דן נושך את השפתיים ושנינו יחד צועדים ברחבי הגליל, אוספים נקודות ציון, ומטפסים על כל הר בסביבה.

קיץ 2018, פייסבוק.

דן קרמר ואני לא שמרנו על קשר צפוף בשנים האחרונות, אך הקשר חודש בזכות חשבון הפייסבוק שפתחתי בתחילת 2018.

דן, בן ההתיישבות העובדת, מתגורר עם משפחתו הצעירה בבלגיה, ומייצג את ישראל בתחרויות בין לאומיות. כל זאת לאחר שהצליח לחזור לרמה הבינלאומית למרות ההפסקה הארוכה לצורך השירות הצבאי. הוא משקיע את כל כולו בספורט, והכול מוכוון לדבר אחד: אולימפיאדת טוקיו 2020. אלא שצל כבד עשוי לגדוע את החלום, אליפות

העולם צפויה להתקיים בחודש תשרי הקרוב והשתתפות וזכייה בה הן מקפצה משמעותית בדרך להשגת הקריטריון האולימפי, אך לא רק שהיא תתקיים בחודש תשרי אלא שחלק מהמתמודדים צפויים להתחרות בעיצומו של יום הכיפורים. דן אשר ניסה לעורר את ההתאחדות הישראלית ולרתום אותם לבקשה לשינוי מועד התחרות ללא הועיל, נותר בודד במערכה ופנה אליי ואל חברים נוספים כדי שננסה להניע תהליכים שיסייעו לו למצוא פתרון ולהצליח להתחרות בתחרות, או שלפחות כל הנבחרת יחד, כולל ההתאחדות, יגלו גאווה לאומית ואחריות ערכית ולא ישתתפו בתחרות המתקיימת ביום הכיפורים הקדוש והסמלי. הסיפור של דן אכן עלה למודעות ותפס כותרות אך לצערנו כל ניסיונותינו לא הועילו, ודן נאלץ לבטל את השתתפותו באליפות העולם.

ממוחרת יום הכיפורים, יצאנו מתל עדשים בדרכנו להמשך חציית עמק יזרעאל מערבה במטרה להגיע לפני סוכות לפאתי רמות מנשה.

אבא שלי מיצה את ימי החופשה שלו עד כה, ולכן המשכתי בדרך רק עם בעז וכרמי ושלוש האתונות היקרות, בעז רוכב על 'לא-לה' ואני מוביל אותם, וכרמי בן השמונה שרק מתחיל כיתה ג מוביל את 'מהירה' ו'רבקה' ביחד.

אנשים נוטים לחשוב שבעז הוא המלך של המסע הזה לברו, אך כרמי מלך לא פחות! צועד מאתיים קילומטרים ברגל, רבים מתוכם כשהוא מוביל את האתונות, שותף בהדלקת המדורות והכנת האוכל, ישן שבועות שלמים בשק שינה תחת כיפת השמיים, בכל בוקר ובכל ערב מטפל באתונות, מסרק אותן, משקה ומאכיל אותן. כמה כוחות ויכולות מתפרצים כשאנחנו רק מאפשרים לילדים הנפלאים שלנו לפרוח. ילד של אבא - ילד חלום.

מוצאי חג ראשון). בדיוק בימים אלו היה אמור דן קרמר מיועדנו להתחרות באליפות העולם שעליה ויתר. נזכרתי בכך בזמן הצעידה, יצרתי איתו קשר בווטסאפ והוא נכנס לפעולה מיידית, הפעיל את כל הקשרים

הצעידה בשבילי העמק הייתה מתישה וחמה מאוד, כמעט ללא צל בשמש היוקדת. תכננו לעשות את השבת הקרובה הסמוכה לחג הסוכות אצל חברינו היקרים רחלי ויוני בראון המתגוררים במגדל העמק. יוני

שלו באזור וכך חיבר אותי עם שי כהן היקר מיקנעם המושבה.

לשי יש משק במושבה שבו סוסים נהדרים ושטח פנוי לעוד בעלי חיים. כשהגענו אליו סידרנו יחד איתו מכלאה מאולתרת עבור האתונות, הוא סידר להן מים במקום ואוכל בשפע, פינה מקום במחסן לציוד שלנו ונתן תחושה שאנחנו בני בית, ושמתי שנרצה נחזור להמשך המסע.

לאחר שנרגענו סיפר לנו כי דן קרמר הוא כמו בן בשבילו, ושלמעשה הוא מלווה את דן מגיל צעיר מאוד.

כשדן היה נער והתחיל לרכוב, המועדון שבו רכב לא האמין בו באמת ולא נתן לו את היכולת לעוף קדימה. שי קלט את זה מהצד, לקח עליו חסות ושיכנע את אבא של דן כי יאמין בו ובדן, ויאפשר לו לקדם אותו.

וכך בזכות האמונה של שי בו, מגיע דן לאמונה גדולה בעצמו, ולומד להקריב מעצמו למען שאיפותיו, אך לא פחות חשוב מכך גם למען המולדת.

ילד של אבא - על מה אתה חולם?

אגב, אני שמח לבשר שנכון לכתיבת שורות אלו דן הצליח להשלים את הפער בניקוד שנוצר עקב היעדרותו מאליפות העולם, ובעזרת ה' נוכל כולנו לראות אותו ולהתגאות בו באולימפיאדה הקרובה בטוקיו 2020!

שעוסק בפרויקטים של תשתיות גז, פיקח על ביצוע של פרויקט ממש סמוך לנתיב ההתקדמות שלנו בדרכנו ללינה בכפר ברוך, ובלי לחשוב יותר מדי הגיע אלינו ברכב הממוזג שאליו נכנסנו להתקרר מעט, והביא לכולנו טילונים קרים ומתוקים, פשוט תענוג!

יוני עזב אותנו והמשיך לעבודתו, ואנחנו המשכנו לצעוד ולרכוב בחום היוקר של העמק. לפתע עצר לידנו טנדר טויוטה מאובק ובו בדואי זקן.

הבדואי שאל למעשינו ולשלומנו, ומייד הזמין אותנו להתארח במאהל שלו שהיה לא רחוק משם. שמחנו מאוד על ההזמנה, אך נאלצנו לסרב מכיוון שזה היה כרוך בסטייה מן הדרך וסיכון היכולת שלנו להשלים את השבוע כמתוכנן...

הגענו לקראת ערב לכפר ברוך, שם התמקמנו בגן שעשועים בפאתי הכפר. שכנים נחמדים אפשרו לנו להשתמש בצינור הגינה לצורך מילוי מי שתייה לאתונות ולנו.

בערב הגיעו סגליה, אלומה, גיל והלל עם סבתא ברכה משרה אליהו, ונהנו יחד איתנו ממנת הפזיקה היומית.

עם בוקר המשכנו בדרכנו אל עבר רמות מנשה, אך למרות ניסיונות שונים טרם הצלחנו למצוא מקום שיוכל לשמור על האתונות במשך סוף השבוע הארוך (חמישי בערב עד

פעילות בועות סבון

קהילה קיבוצית-משימתית-חברתית המבוססת על ארץ, עם ותורת ישראל

עם ישראל: אני רואה קהילה חיה ותוססת שיש בה דור המשך משמעותי מחד גיסא וקהילה של ציבור ותיקים מאידך גיסא, המשלבים חיים של מבט לעתיד המבוסס על ערכי עבר, ניסיון ומורשת.

אני רואה קהילה שבה הערכות ההדדית כלפי בני הקהילה היא ערך בסיסי (בדומה למה שקיים היום), ועם זאת היא מביטה בכל עת אל הציבור שנמצא מחוץ לקהילה ומחפשת את הפרויקט הבא, התרומה הבאה.

הקהילה מנחילה את הערך המשימתי-חברתי לכל חבריה, מגיל קטן ועד לוותיקי הקהילה... כולם מעורבים במשימות ובפרויקטים.

ארץ ישראל: בעיניי העובדה שאנו קהילה קיבוצית הרואה את חייה קשורים לארץ ולאדמה, צריכה לבוא לידי ביטוי בפרויקט חקלאי כלשהו (בסגנון של "הכרם של הקהילה" - חלקת אדמה שמעובדת בידי אנשי הקיבוץ גם אם זה לא הכי כלכלי, גיוסים לבציר וכד'...).

אנו חייבים לשלב את הנוער בעולם החקלאי שעומד לרשותנו... הנוער שלנו חייב להיות קיבוצניק "גזעני" שמבין מאיפה מגיע

החלב ואיך מגדלים ענבים. כל זאת מתוך ראייה שהחקלאות היא קשר בלתי אמצעי עם הארץ.

תורת ישראל: העובדה שהציבור שלנו מתבגר וחלקו פורש לפנסיה מאפשרת לנו לבסס ביישוב מקום של לימוד תורה, מעין "כולל ותיקים". אנו צריכים לנצל את הכוחות התורניים והרוחניים הנמצאים ביישוב ולמסד שגרת לומדים ושגרת שיעורים קבועה - זה יעמיד בסיס לימי עיון בחופשים, לימי לימוד לנוער וכו'...

החדשות הטובות בעיניי הן שתיים:

1. כשאני מביט על מצבנו הנוכחי אני נוכח לדעת כי יש לנו בראש צורים את כל הפוטנציאל והכלים לממש את החזון הצנוע שנפרש לעיל; השילוב והמגוון של אנשים טובים שחיים על ההר, המסורת והמורשת של דור המייסדים שהעניקו לנו המון דברים טובים והעובדה שהפלטפורמה שעליה אנו יושבים היא פלטפורמה קיבוצית בעלת ענפי חקלאות ומקורות הכנסה - כל אלו נותנים לנו את כל הכלים לממש את החזון.

2. בעיניי הפער בין המציאות הנוכחית לבין החזון שנפרש כאן איננו גדול - אנחנו בהחלט בדרך הנכונה וב"ה נגיע לשם גם "בלי כוונה".

בהצלחה

שי

ספר חדש!

יפעת רחל מור

איטמט

אז מי הוא איטמט?

הספר השני שלי בו כתבתי שירים קצרים כמעט סיפורים על סיטואציות בחיי הילדים חלקם בצחוק וחלקם על אתגרים וקושי שהם לעיתים

חווים. למשל, איטמט הוא ילד שרוצה מאוד להאיר לעולם אבל הוא מתבייש, במהלך הספר הוא מגלה את כוחותיו. ישנם כמה שירים העוסקים בנושא בין מה שנראה ובין מה שקיים בפנים והפערים בניהם... אבל הכל בצורה קלילה

ושמחה בדרך בה גם הילדים יוכלו להתחבר.

טוב אני לא אגלה הכל.... תקראו בעצמכם.

מקווה שתהנו מהציורים שלי ומכתב היד. אין בספר אף פונט אחד של מחשב!!!! זה דרש עבודה רבה שלי ושל האנשים היקרים שעזרו לי.... אבל זה הייחוד והיופי שלו. הספר מיועד לילדים מגילאי הגן ועד לגילאי היסודי הצעירים. (ובכלל יכול להיות ספר משפחתי...)

מאחלת לכם שתקראו תהנו ותמצאו את עצמכם ואת ילדכם מתחבאים בשירים.

קיץ שמח ונעים, אוהבת, יפעת רחל.

לכיוור בשירותים, מתחת למצעים ולא מוצאים. עד שהשכן דופק ואומר "אנחנו לא יכולים לישון בצרחות האלה! אולי תיתנו לו מוצץ?". עוד אחד שחושב שהוא מבין יותר משני סוכנים שכמונו, מותשים ועובדים שעות נוספות בלילה. אחרי האירוע הנ"ל שבנס לא הסתיים בנפגעים בנפש (רק בעור התוף), החלטנו לקנות את פתרון הפלא: השרוך. כן, מין שרוך כזה עם קליפס בקצה שמי שהמציא אותו פשוט עלה על רעיון גאוני - איך להתעשר בקלות ממכירת הבטחת שקט תעשייתי. שלושה עשר שקלים בלי שום בוש. חשבנו כבר שניצלנו. לא עוד איבוד מוצצים. לא עוד צרחות קורעות לב (וקוראות לשכנים). אלא שלא כך היה. גם עם הפטנט המשוכלל, המוצץ המשיך להיעלם בלילה. פוחדים שיחנוק אותו - מוציאים את השרוך "רק ללילה". והרי לפניכם עוד מתכון ללילה ללא שינה... הפתרון האמיתי, כמו כל דבר בימינו, היה מוצץ וירטואלי. נרשמנו לאפליקציית מוצץ - הרי את הטלפון אף פעם לא מאבדים, ואם מאבדים תמיד אפשר להתקשר... מצב החירום שוב קרה. הייתי לבד. סוכן אבא היה בעבודה. חיפשתי את הטלפון - הוא לא היה בכיס. בלי פניקה, תמיד אפשר להתקשר מהקווי!! הרגעתי את עצמי. מתקשרת... מה? שוב על מצב טיסה? זהו, שמים פס על כולם, נלמד אותו למצוץ אצבע. ונקווה שהילד יעבור למצב שקט. או לפחות על רטט.

אי אפשר להיות הורה חדש מבלי לדבר על מוצצים. בהתחלה קנינו רק אחד, מושקע בשלושים שקל. אחר כך קנינו שלושים מוצצים, בשקל... ומה המצב כרגע? התינוק בוכה וכמובן שאין אף מוצץ בהישג יד. כולם נעלמו!! איכשהו, בלי שום היגיון. האדמה בלעה את כולם, אחרת אין הסבר. "איפה המוצץ שלו?", זה המשפט שאנחנו אומרים חמישים פעם ביום מאז שהתחלנו להשתמש במוצר הפלא הזה. משתיק הקול הנפלא. הבעיה הנוראה היא שהוא כמו ביטוח לאומי. כשצריכים את עזרתו הוא לא שם בשבילך, ועל הדרך לוקח ממך גם כמה שקלים. סיטואציה שגרתית ויומיומית: התינוק מתחיל לבכות. סוכן א (אני): "מצב 202, החתול מיילל (כלומר התינוק בוכה). זקוקה לעורב, עבור! בדחיפות!". סוכן ב (אבא) מחפש בקדחתנות במגירה (המקום של העורב) ואומר בדרמטיות: "לא מוצא אותו, עבור!! אני חוזר, העורב לא שם!!". סוכן א בהפתעה מוחלטת: "מה? איך זה יכול להיות??? רק הבוקר קנינו לו חמישה חדשים!! עבור לתוכנית ב מהר!!" (התינוק ממשיך לצרוח ברקע). סוכן ב מחפש בקדחתנות. אין תגובה בקשר. סוכן א: "סוכן ב שומע, עבור? מה עם תוכנית ב?". סוכן ב: "אני לא יודע איך לבשר לך את זה... גם המוצץ הנוסף שבתיק העגלה... איננו". מחפשים בכל הבית - מתחת לספות, מתחת למיטה, מתחת

◦ משפחת רבינוביץ ◦

היא

טובי לבית שרמן,
בת 38.
גדלה בקדומים.
עובדת בבית ספר
ראשית.
קוראת בשעות הפנאי.

הוא

שי, בן 38 פלוס.
גדל באפרת,
בן לשבט אמונה.
עובד בבית ספר
ראשית ומטפל
ברפואה משלימה.
בשעות הפנאי מנגר,
מחליץ ומגנן, ועוד...

ילדים זה שמחה

צורי (14 וחצי), איתם (12 פלוס... אוטוטו בר מצווה - מחכים לדירות), שקד (10), כרמי (7), טל אליאב (3).

מיקום ביישוב:

חלמיש במבנן הכי שווה.

גרים בראש צורים:

14 שנים וחצי.

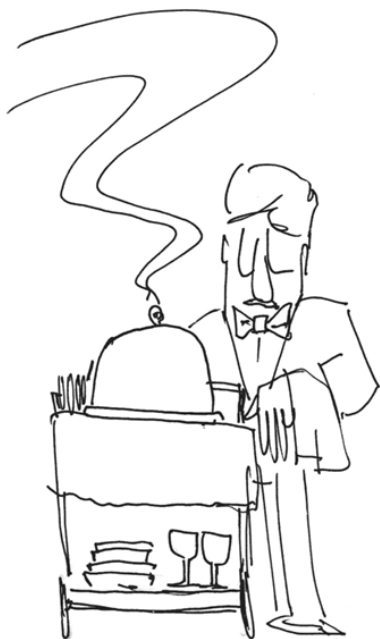
גרו לפני:

שנה באלון שבות.

"מה הייתה השאלה???"

1. הכי כדאי לבקר - ביום חמישי כשיש משחק הפועל-מכבי, אולי תוכלו לעזור לנו לבחור צד בין צורי לאיתם.
2. משהו שלמדנו על בשרנו - אפשר למצוא דירות לשבת גם כשיש בר מצווה וברית ביחד! אין על הכנסת האורחים של ראש צורים.
3. מנהג משפחתי מעניין - כל ראש חודש אדר, כבר שמונה שנים, ישנים כל המשפחה בסלון ורואים סרט על הקיר...
4. מלון או אוהל? קמפינג משפחתי ארוך.
5. מנגל או פויקה?
שי - פויקה
הילדים וטובי - מנגל.
6. דשא סינטי או דשא רגיל? דשא רגיל כדי שהילדים של השכנים יוכלו לרוץ בממטרות.
7. במה הייתם עוסקים אם לא הייתם עוסקים במה שאתם היום?
טובי - עבודה עם ילדים בסיכון.
שי - הידרותרפיה, פיזיותרפיה או מיליון דברים אחרים מעניינים שקצרה היריעה מלפרט.
8. משהו שלא יודעים עלינו: I could tell you, but then I'd have to kill you. ואל תבררו אצל שלומי...
9. מסר לאומה: בכל שנה תלמדו משהו שמעניין אתכם. לא תתחרטו.

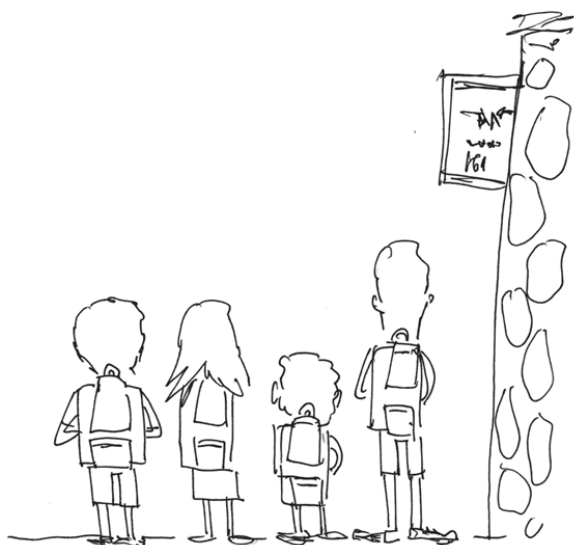
עֶשֶׂר מְנוֹת בַּאֲרוּחַת הָעֶרֶב, וְיֵשׁ מְלֵא קְנוּחִים.
אֲנִי אוֹהֵב מְאֹד שְׁלֹאֲרוּחָה, קִיטְנַת אֵיל"ן אֵלֵינוּ בָּאִים.

אֵין תִּקְצִיב לַלּוֹנָה גַּל, קַל וְחֶמֶר שֶׁלֹּא לְשִׁפְיִים,
אֲבָל מִסְפִּיקִים שְׁטִיחִים וּבְרִז מִים,
בְּשִׁבִיל לַעֲשׂוֹת אוֹתָנוּ מְאֻשְׁרִים.

מִי שֶׁמְבִיט בִּי מֵאַחֲוֹר, יוֹדֵעַ שֶׁאֲנִי מְרֹאשׁ צוּרִים,
לְכָבוֹד פֶּתַח אֶל"ף קִבְלָנוּ תִּיקִים זֵהִים.

מִפְּזֹר בְּשִׁשִּׁי ת'לָדִים, בְּחֻלְצָה מְנִדֶּפֶת זֶעָה
שֶׁכֶּלֶם יִחְשְׁבוּ שְׂאֲחֵר כֹּד, אֲנִי אֲשַׁכֶּרֶה יוֹצֵא לְרִיצָה.

שנטעו אורנים במושבותיהם בסוף המאה ה-19.

עד לשנת 1920 עסקה קק"ל בנטיעת עצי זית, איקליפטוס, קזוארינה, ברוש ושיטה. התצפיות והניסיון שנרכשו אז בגידול עצי יער וקליטתם הביאו למסקנה שיש לתת עדיפות לאורן ירושלים בגלל שתי סיבות עיקריות: הצלחה גדולה בריבוי השתילים במשתלות וקליטה מהירה בשטח ובאחוזים גבוהים.

לימים התגלו כמה מיתרונותיו הבולטים של האורן הקפריסאי על פני אורן ירושלים. אף על פי שהחלו לנטוע אותו כבר בשנות ה-40 של המאה הקודמת, נטיעות נרחבות שלו מתבצעות רק ב-25 השנים האחרונות.

מיני זוני אורנים הניטעים היום ביערות קק"ל אורן קפריסאי (אורן ברוטיה) – המין העיקרי שנשתל כיום (כ-50% מהמחטניים). אורן ירושלמי – עד אמצע שנות ה-90 של המאה שעברה היה המין המחטני העיקרי שניטע (בעל הצנוברים). אורן הגלעין – בשל רגישותו הרבה לגיר, ניטע רק במקומות מתאימים. אורן קנרי – משמש יותר ויותר בייעור היום, למרות רגישותו לתהלוכה האורן, בשל יתרונותיו: עמידותו בפני יובש והיותו האורן היחידי שמתחדש מהגזע לאחר כריתה ושריפה.

פריחה והתפתחות

בניגוד לדעה הרווחת כי דבר לא צומח מתחת לאורנים, המציאות מצמיחה, תרתי משמע, הוכחות. קיימות דוגמאות למכביר לאתרי פריחה מרשימים, ואפילו פריחה של סחלבים נדירים מתחת לחופת האורנים (יער ביריה, יער חניתה, יער הרי נפתלי), של חלמוניות (יער ביריה, יער להב, יער יתיר), של רקפות (יער קרן כרמל, רמות מנשה, יער אשתאול, יער הנשיא, יער ישעי, יער אחיהוד), של יקינטון מזרחי (הרי נפתלי, חניתה, חזון) ועוד ועוד. יער האורנים הנטוע נתון במהלך מחזור גידולו (50-80 שנה) לסדרה של טיפולים יערניים, הכוללים גיזום, דילול ועוד. בשל כך צפיפות העצים קטנה לאורך השנים, ונפתחות קרחות המאפשרות את התפתחות צומח התת-יער והגדלת מגוון הצומח ביער. בניגוד גמור ליער האורן המטופל, שטחי החורש הטבעי, שאינם מטופלים, נהיים לסבך עצי ההולך וסוגר על עצמו. ובעקבות כך, מתמעטים העשבוניים והחד-שנתיים וקטן המגוון.

לא נדרש הרבה כדי לראות שביערות האורן (שנקראו

לאחר השריפות הקשות ש"פורצות" מדי פעם, אנחנו נוטים להאשים את הגורם הלא נכון, הלא הם העצים... להלן כתבה חשובה מאוד בנושא זה:

אז למה בעצם נוטעים אורנים? כתב קליל אדר עבור אתר קק"ל באירופה הוא יפה ומרשים, בכל העולם נוטעים אותו בשל יתרונותיו, אך בארץ הוא

מושמצ תדיר. זהו עץ האורן שמואשם בכל החולייים – שריפות, פגיעה בצומח הטבעי ועוד. אך האמת הגלויה בין עצי ומחטי האורן שונה לחלוטין.

המושגים "מדבר האורנים" ו"חומציות המחטים" חדרו כה עמוק לתודעה הישראלית, עד כי נעשו לאקסיומה כמעט. ולך תגיד אחרת. גם עובדות מדעיות ודוגמאות מהשטח המפריכות טענות אלו לא עוזרות בהכרח. בשורות למטה ננפץ כמה מהמיתוסים ונחשוף את יתרונותיו של האורן כעץ יערני וכעץ נוי.

האורן כמין חלוץ

תכונותיו של האורן כמין הגדל מהר ומשגשג תחת קרינת שמש חזקה, מקנים לו את הבסיס החיוני כל כך למיני חלוץ. מין חלוץ הוא מין המתבסס (או ניטע) ראשון בשטח קשה ומופר, שתנאי הקרקע ומשטר המים שבו ירודים. מין זה גם משפר את תנאי הסביבה לבאים אחריו. ואכן האורן הוא מין עץ שכזה, המטייב את הקרקע (מונע סחף קרקע, מונע נגר עילי, מגביר את החלחול, מעלה את אחוז החומר האורגני בקרקע).

מעט היסטוריה

דור הפלמ"ח וקודמיו בוודאי זוכרים את הרי ארץ ישראל כ"הר טרשים קרח", כמאמר השיר. דורות של רעייה מופרזת, כריתות ושריפות הביאו לכירוא היערות והחורשים בארצנו. כבר בראשית המאה ה-20 עסק אהרון אהרונסון בשאלות יערנות ובניסיונות אקלום למיני עצי יער. ב-1913 הגיש למושל ביירות את החיבור היערני המקיף "חישוף היערות בארץ ישראל והצעה להתקנת חידושם". בדו"ח יצא אהרונסון נגד השלטון הטורקי, שבו ראה את האחראי להשמדת היערות. לאחר שכבש הצבא הבריטי את הארץ בשלהי מלחמת העולם הראשונה הונח הבסיס למפעל הייעור המודרני. ב-1926 נחקקה "פקודת היערות", האוסרת כריתת עצים ונטילת מוצרי יער ללא אישור ומגדירה שמורות יער. הבריטים הם שהחלו לנטוע אורנים בכמויות. למען הדיוק ההיסטורי, קדמו להם הגרמנים ה"טמפלרים",

ואגדות לחוד. ומדריכים (רבים לצערי) ממשיכים לספר את האגדה הזאת לקהל פתאים צמא.

האורן הדליק והאלון "המדליק"

אורנים נדלקים בשריפה, בדומה לכל עץ אחר הנחרך תחת אש, אך שמם יצא לשמצה בנושא שריפות. אשמת השריפות (גרימתן, עידודן והתפשטותן) נישאת על מחטי האורן הדקות ונישאת לשווא. שריפות גדולות אכן התרחשו ביערות מחטניים, אך מנגד גם בחורשים הגדולים בארץ. השריפות הגדולות בכרמל, לדוגמה, התפשטו ביערות האורן הטבעי לא בשל האורן, אלא בשל חסרונן של דרכי גישה לטיפול בשריפה. באורן אכן יש שרפים (טרפנים) התורמים לבעירה, אך מנגד נוף הצמרת נישא גבוה מעל לקרקע (ביערות הנטועים), ושריפות הקרקע (שהן הרוב ביערות) כמעט אינן פוגעות בו. לעומת יערות האורן, החורשים היס-תיכוניים משתרעים בצפיפות וענפיהם הנושקים לקרקע ניצתים במהירות. חשוב לציין כי ברחבי-עלים קיימים גם שמנים אתריים המעודדים בעירה גם בעלווה ירוקה.

כיערנים המתמודדים עם שריפות יער וחורש רבות מדי קיץ, אנו עדים לכך שאין הבדל משמעותי בעוצמת האש ובמהירות השריפה בין סוגי העצים השונים. הגורמים הקובעים הם לחות באוויר, טופוגרפיה, עוצמת הרוח, הצטברות מאגר החומר הדליק ביערוכו. לא האורן ולא האלון גורמים לשריפות בארצנו, לצערנו האדם הוא הגורם העיקרי, אם במזיד ואם בשוגג.

לסיכום

יערות האורן הנטועים הם יערות מגוונים המכילים מערכות אקולוגיות שלמות, בוודאי לא פחות מיערות הנטועים סוגים אחרים של עצים בבתי גידול דומים. ליערות נטעי-האדם בישראל ערכים רבים ומגוונים (נופש, נוף, שמירה על קרקעות, תעסוקה, מניעת סחף קרקע, שיקום בתי גידול, שיקום אקולוגי ועוד), ובהם גם המגוון הביולוגי שעולה לאין שיעור על זה של שטחים חשופים או חקלאיים. הנטיעות רחבות ההיקף במאה שעברה יצרו עובדות וריאות ירוקות בעלות ערך סביבתי ונופי. אך לא זו בלבד, הן גם הגדירו שטחים המוגנים מפיתוח. מתוקף תמ"א 22 (תוכנית המתאר הארצית ליער ולייעור) והתוכניות המפורטות ליערות, ניתן מעמד סטטוטורי לשטחים אלו, והגנתם מובטחת לדורות הבאים. נטיעתם של עצי חורש טבעי ועצי בוסתן המתקיימת בעשרות השנים האחרונות בחסות קק"ל, אינה באה כתחליף לאורן. הייעור הוא מקצוע, ונטיעת יער אינה תחביב. על כן ימשיכו האורנים להוות את שלד היער הנטוע גם בעתיד.

"מדבריות האורן" בלשון המלעזים) מתפתח תת-יער עשיר ומגוון. אותו חורש מפותח של אלות, אלונים, לבנה, חרוב ועוד, שהתפתח נמרצות בינות לאורנים, הצליח לא למרות האורן - אלא בשל האורן. זאת מהטעמים הבאים:

חצי צל - רחבי העלים זקוקים לתנאי חצי צל להתפתחות נאותה ומרשימה. בניגוד גמור לאורנים "אוהבי השמש", המגבירים את רמות הפוטוסינתזה בעלייה ברמת הקרינה, פעילותם האופטימלית של רחבי העלים היא ברמות קרינה נמוכות יותר. תנאים אלו הקיימים ביערות האורן הבוגרים, מביאים לידי צימוח נמרץ של החורש.

הגנה משריפות - שטחי היער מוגנים תחת מערך תצפיות וצוותי כיבוי של קק"ל

הגנה מרעייה בלתי מבוקרת - ביערות קק"ל מתקיימת רעייה, אולם היא מבוקרת ומתוכננת על פי צרכים ויעדים ממשקיים. רעייה חלשה ובינונית אף מועילה בפתיחת היער ובעידוד העשבוניים.

העשרה ואחיות הקרקע - בניגוד לקרקע הדלה והחשופה שניטעו בה האורנים, קרקעית היער הבוגר עשירה בחומרים אורגניים וברקבובית. שורשי האורנים אווזים בקרקע ביעילות ומונעים סחף.

הפצת זרעים - היער הוא מקום ריכוזי לזרעים רבים שהובאו מבחון, בעיקר על ידי ציפורים, חזירים ומכרסמים שהיער משמש להם מקום מסתור ומחיה.

על ההחמצה ב"חומציות המחטים"

משחר ילדותנו אנו מדקלמים אשמה אחת וטופלים עוולה אחת במחטי האורן - החמצתה של הקרקע: "בגלל המחטים שום דבר לא צומח, המחטים מחמיצות את הקרקע!", היא הטענה המרכזית. המציאות מוכיחה אחרת: קרקעות ישראל הגיריות ברובן הן בסיסיות במהותן, רמות ה-pH שלהן נעות בין 7 ל-8.5. לעומת זאת, רוב הצמחים - אופטימום גידולם הוא ב-pH נמוך בהרבה, בסביבות 5-6.5. משמע, pH חומצי מעט. לו רק יכלו המחטים לגרום לשינוי כלשהו ברמות ה-pH (בקרקע) כלפי מטה, כל הצמחים ודאי היו מודים על כך. את העובדות המדעיות בדק ד"ר יורם גולדרינג בעבודת המאסטר שלו. מתברר כי החדרת רסק מחטים באחוזים שונים לקרקעות אינה מונעת כלל נביטת צמחים. צמחי בר רבים נבטו וגדלו גם במצע שכולו (100%) היה רסק מחטי אורן. למחטים השפעה עיקרית במניעת נביטה רק במובן הפיזי, בהצטברותם כשמיכה עבה על הקרקע. אין כאן כל עניין כימי. מניעה פיזית זו קיימת גם בעלוותם של אלונים, איקליפטוסים ואחרים. אבל עובדות לחוד

שיראל יוניאן

"בואו להכיר את הקומונרית החדשה"

שם - שיראל יוניאן.

מגורים - שערי תקווה, על הקו לראש צורים.

טלפון נייד - 0543502886.

גיל - 18.

קצת עליי - אני בוגרת אולפנת הללי לאומניות (מגמת מחול למסוקרנים).

לתושבי ראש צורים היקרים,
אנו עומדים בפתחה של שנה חדשה ובפתחו של חודש חדש.

חודש אלול הוא חודש של "חשבון נפש", חודש שבו אתה מסתכל אחורה ובודק עם עצמך לאילו מטרות הצלחת להגיע ואילו דברים הצלחת לשפר בעצמך ואילו דברים עדיין בתהליך.

בעיניי חודש אלול מגיע כדי שנוכל לראות שאנחנו עדיין צועדים בדרך שהצבנו לעצמנו! או לחלופין לדעת שאיננו מעוניינים בה ולעשות חישוב מסלול מחדש.

גם אנחנו בסניף מתכוונים בעזרת ה' לעשות בחודש הקרוב מעין חשבון נפש עם עצמנו; נבדוק שאנחנו עדיין הולכים בדרך שתוביל אותנו לאן שאנחנו רוצים להגיע, נברר באילו נקודות צריך להשקיע יותר מאמץ ואילו נקודות הצלחנו כבר להשיג ונשאיר רק לאכול את הפירות שלהן. אני מאחלת לכולנו שהתחלה זו רק תפריח דברים ותלכב אותם.

שיהיה לנו חודש טוב שיביא אור ושגשוג להמשך השנה. אני כאן לכל דבר, ומצפה לשנה פורייה וטובה.
שיראל

הדס כריסי

פינת הנוער

אבל את מה שהיה שם מילים לא יוכלו לתאר.
היה הרבה אור, הרבה רצון לעזרה תמידית, למוכנות להיות בשביל כל דבר, להעז להיות במקומות מורכבים.
היה חיבור נשמות.
באחד מהימים אחד מהחניכים עשה לנו סדנת דמיון מודרך...
בערב האחרון עשינו מעגל תודות עם החניכים וכל אחד אמר תודה למי שהוא רצה... וואו כמה עוצמה.

תודה רבה לכולם.

אוהבת אתכם,

הדס

מה נאמר ומה נדבר?!
האמת שיש הרבה לספר!
סיור לשכבה ח בירושלים, יום עבודה על הפרגולה של דני (כן, כן, תסתכלו שוב כשאתם עוברים...), יום עבודה על הספסלים ביישוב (תיזהרו כשאתם יושבים), ובתמורה יצאנו לבורגרס בר שווה במיוחד!
וגם לסדנת עוגות מטורפת עם שובל טבול!
אבל הכי הייתי רוצה לספר לכם על הקייטנה שלנו.
רק שתדעו, זה לא שאני תופסת במיוחד מהקייטנה (בסה"כ זה רק שבוע בשנה...),
גם לא בניתי על גיבוש של הנוער
או לזכות באיזה תואר...

